

Απεργούν και στη Γερμανία;

του Δημήτρη Καραμάνη

Η καλοκουρδισμένη μηχανή του γερμανικού καπιταλισμού έχει βραχυκυκλώσει. Από την Τρίτη, οι μηχανοδηγοί των Γερμανικών Σιδηροδρόμων (Deutsche Bahn) του συνδικάτου GDL συμμετέχουν σε επταήμερη απεργία, μετά την κατάρρευση των συνομιλιών με το Διοικητικό Συμβούλιο της εταιρίας το οποίο απέρριψε τα τρία βασικά τους αιτήματα: αύξηση 5% στο μηνιαίο μισθό, μείωση των ωρών εργασίας από 39 σε 37 ανά εβδομάδα και αποδοχή από την εργοδοσία του δικαιώματος τους να εκπροσωπούν τους περίπου 17.000 εργαζόμενους άλλων ειδικοτήτων (ελεγκτές, συνοδοί, κ.α.) οι οποίοι δεν υπάγονται στη συλλογική σύμβαση εργασίας.

Γερμανικοί Σιδηρόδρομοι: Η ιστορία ξεκινάει απ'τα παλιά.

Η Deutsche Bahn (DB) είναι η εταιρία που έφτιαξε το 1994 η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, για να ενώσει τις σιδηροδρομικές εταιρίες της Δυτικής Γερμανίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Στα πάνω από 20 χρόνια λειτουργίας της, η DB καθιερώνεται ως σύμβολο δύναμης και ανάπτυξης, φτάνοντας το 2014 να αναφέρει στην έκθεση πεπραγμένων της ότι αποτελεί τη δεύτερη μεγαλύτερη εταιρία μεταφορών στον κόσμο, με έσοδα 39,7 δις ευρώ για το περασμένο έτος.

Αυτός ο κολοσσός, δεν χτίστηκε χωρίς κόστος. Το 2007, η DB αποτελεί ήδη το απόλυτο αφεντικό στη μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων στην ΕΕ. Την ίδια στιγμή, οι μηχανοδηγοί της εταιρίας βλέπουν τους μισθούς τους να βρίσκονται κάτω από το μέσο όρο των συναδέλφων τους σε όλη την ΕΕ. Αυτή η αντίφαση, λύνεται μονάχα με το γνωστό παραδοσιακό τρόπο: Απεργία. Μέσα στη χρονιά σειρά κινητοποιήσεων, με κόμβο την τριήμερη απεργία του Νοέμβρη, φέρνουν τελικά την υπογραφή ξεχωριστής συλλογικής σύμβασης μεταξύ της DB και της GDL με μερική δικαίωση των αιτημάτων του συνδικάτου. Για κάθε μέρα που τα τρένα έμειναν ακίνητα, οι απώλειες για την εταιρία ήταν περίπου 73 εκατομμύρια ευρώ.

Το 2014, η GDL επανέρχεται με τα αιτήματα που εκκρεμούν ως και σήμερα, για να φτάσουμε στην κήρυξη εβδομαδιαίας απεργίας από τις 5 ως τις 12 Μαΐου. Το κόστος εκτιμάται ότι μπορεί να φτάσει στα 100 εκατομμύρια ευρώ ανά ημέρα.

«Ταλαιπωρία για πέντε εκατομμύρια Γερμανών επιβατών»

Ακριβώς όπως πριν λίγους μήνες με την απεργία των πιλότων της Lufthansa, η κυβέρνηση της Μέρκελ προσπαθεί να ενεργοποιήσει τον κοινωνικό αυτοματισμό. Λογικό και αναμενόμενο. Το εντυπωσιακό της υπόθεσης είναι ότι δεδομένου του ηγετικού ρόλου της γερμανικής δεξιάς στη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση της Ευρώπης, συναντάμε την ανάγκη να αποτυπωθεί μια πανευρωπαϊκή κατακραυγή στις εκεί «συντεχνίες».

Ο παραπάνω μεσότιτλος δεν ανήκει στη Welt, τη Bild ή την Zeit. Είναι από την πρώτη σελίδα της Καθημερινής. Λίγες ώρες μετά, για να μη μας μπαίνουν και ιδέες, ο ΣΚΑΙ (του ίδιου ομίλου, φυσικά) δημοσιεύει ρεπορτάζ στο οποίο μας ενημερώνει ότι παρά την απεργία στους σιδηρόδρομους, η Γερμανία είναι ανάμεσα στις χώρες με τις λιγότερες απεργίες στον κόσμο.

Είναι, αν μη τι άλλο, εντυπωσιακό το πάθος του ομίλου Αλαφούζου να υπερασπιστεί τη...

χειμαζόμενη κεφαλαιοκρατική τάξη της Γερμανίας απέναντι στους ανεύθυνους συνδικαλιστές. Δείχνει μια συνέπεια και έναν άκρως διδακτικό διεθνισμό. Δεν έχει σημασία το χρώμα, η φυλή, το ύψος, το βάρος, η γλώσσα. Ή είσαι ορκισμένος εχθρός της εργασίας διαπλανητικά, ή δεν είσαι.

Klassenkampf über Alles

Σε μια χώρα που μόλις ένας στους πέντε εργαζόμενους συμμετέχει στα συνδικάτα, η απεργία της GDL είναι κακός μπελάς για την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Το παράδοξο είναι ότι μιλάμε για ένα συνδικάτο το οποίο αν και αποτελεί ένα από τα ιστορικότερα στη Γερμανία (ιδρύθηκε το 1867), είναι κατά βάση ελεγχόμενο από τους συνδικαλιστές του κόμματος της Μέρκελ (CDU), έχοντας επιξεφαλής αμφιλεγόμενες ηγεσίες, είτε μιλάμε για τον Μάνφρεντ Σελ που πρωταγωνίστησε στις απεργίες του 2007, είτε για τον σημερινό πρόεδρο της, Κλάους Βεζέλσκι.

Ακόμα όμως και ένας κλαδικός εργατικός αγώνας στην «καρδιά του κτήνους», με τέτοια οικονομική ζημιά στο κεφάλαιο (η DB είχε στόχο για αύξηση των κερδών της 7% το 2015, κάτι που τώρα πάει περίπατο) έχει μεγάλη αξία. Ειδικά για όσους και όσες επιμένουν να ξεχνούν ότι πάντα η οικονομική μεγέθυνση πατάει πάνω σε ανθρώπους και ποτέ δεν αποτελεί προϊόν συνεννόησης μεταξύ των «κοινωνικών εταίρων». Με άλλα λόγια, οι εξελίξεις στη Γερμανία αποτελούν μια υπενθύμιση ότι το σύγχρονο Wirtschaftwunder (Οικονομικό Θαύμα) της Γερμανίας, δεν περιγράφει ακριβώς την ευημερία ενός ολόκληρου λαού, αλλά την ανάδειξη ενός επιθετικού καπιταλισμού ο οποίος για να είναι σε θέση να συνεχίσει την κυριαρχία του και εκτός συνόρων, μεριμνά πάνω απ'όλα να επιτίθεται στις δυνάμεις της εργασίας εντός της επικράτειας του.

Σαν να ακούμε ήδη την απορία αυτών που αρνούνται να κατανοήσουν την παραπάνω υπενθύμιση: Μα πώς συνέβη αυτό στη χώρα που επικρατεί η ταξική ειρήνη και η γαλήνη;

Αφού εδώ τόσα χρόνια έχουμε συνεννοηθεί μεταξύ μας ότι (όλοι) οι Γερμανοί πίνουν το αίμα (όλων) των Νοτίων, ότι (όλοι) οι Γερμανοί είναι υπάλληλοι της Μέρκελ, ότι η μοναδική σωτηρία (όλων) των Ελλήνων είναι να τσακίσουμε το μισητό έθνος (όλων) των Γερμανών. Για να βγάλουμε άκρη, θα συμβουλευτούμε ένα παλιό Γερμανό φίλο μας: «Η Ιστορία των κοινωνιών είναι η ιστορία των ταξικών αγώνων». Η ταξική πάλη δε σταματά ποτέ. Σε καμία χώρα. Σε καμία ήπειρο.